

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 32 / IV legislatura / Segon període

Dijous, 19 de novembre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 18

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre el Pla d'espais d'interès natural (Reg. 3774) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Gimeno (IC) (p. 1264).*

Resposta: *Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 1265).*

Rèplica: *Sr. Gimeno (IC) (p. 1266).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 1267).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de residus industrials (Reg. 3778) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Madueño (S) (p. 1268).*

Resposta: *Conseller de Medi Ambient (p. 1269).*

Rèplica: *Sr. Madueño (S) (p. 1270).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 1271).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política en matèria farmacèutica (Reg. 2172) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Reguant (ERC) (p. 1272).*

Resposta: *Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 1274).*

Rèplica: *Sr. Reguant (ERC) (p. 1275).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 1276).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política d'alteració de termes municipals (Reg. 5246) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Morera (ERC) (p. 1277).*

Posició dels grups: *Sr. Llorens (P) (p. 1278), Sr. Farrés (IC) (p. 1279), Sr. Manuel Nadal (S) (p. 1280) i Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 1281).*

Votació dels punts 1, 2 i 3: *rebutjats per 10 vots a favor, 56 en contra i 33 abstencions (p. 1283).*

Votació dels punts 4, 5 i 6: *rebutjats per 44 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 1283).*

Declaració institucional contra el racisme i la xenofòbia.

El president, en nom de tots els grups de la cambra, fa una condemna dels darrers fets delictius d'inspiració xenòfoba (p. 1283).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'autogovern de la Vall d'Aran (Reg. 5239) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Ganyet (S) (p. 1283).*

Posició dels grups: *Sr. Llorens (P) (p. 1284), Sr. Fuentes (IC) (p. 1285), Sr. Pueyo (ERC) (p. 1285) i Sr. Boya (CiU) (p. 1287).*

Votació del punt 1: *rebutjat per 34 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció (p. 1288).*

Votació del punt 2: *aprovat per unanimitat (p. 1288).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'educació d'adults (Reg. 5240) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Torrent (S) (p. 1288).*

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC) (p. 1288).*

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Bargalló (ERC) (p. 1289).*

Posició dels grups no esmenants: *Sra. Montserrat (P) (p. 1289) i Sr. Jané (CiU) (p. 1289).*

Posició del grup presentant: *Sra. Torrent (S) (p. 1290).*

Votació: *rebutjada per 29 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció (p. 1290).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el disseny curricular dels nous estudis definits a la LOGSE (Reg. 5241) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Cadevall (S) (p. 1290).*

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC) (p. 1292).*

Posició dels grups no esmenants: *Sra. Montserrat (P) (p. 1292), Sr. Bargalló (ERC) (p. 1292*

SUMARI (3)

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la vigilància d'edificis i dependències públics de la Generalitat (Reg. 5236) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1299).*

Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P) (p. 1300), Sra. Oranich (IC) (p. 1301), Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 1301) i Sr. Camp i Batalla (CiU) (p. 1302).*

Votació: *rebutjada per 11 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció (p. 1302).*

La sessió s'aixeca a un quart de quatre de la tarda i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 18.2

La sessió es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Pau i Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, d'Indústria i Energia i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Entrem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el Pla d'espais d'interès natural, que formularà el diputat senyor Víctor Gimeno, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla d'espais d'interès natural

El Sr. GIMENO: Gràcies, i bon dia, senyor president. Senyores i senyors diputats, a primer de juliol substanciàvem una interpellació sobre els criteris del Govern respecte a la protecció del patrimoni natural, que va ser resposta pel conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en aquells moments el senyor Vallvé. Una de les qüestions que plantejàvem, a part de la disfuncionalitat existent entre dues conselleries que reclamen que tenen competències quant a la protecció del patrimoni natural —el Departament de Medi Ambient, amb la seva Direcció General de Patrimoni Natural, precisament, i el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb la seva Direcció General del Medi Natural—, quan vam fer referència al PEIN, al Pla d'espais d'interès natural, que en aquells moments estava adormit, vam preguntar quan s'aprovarà aquest Pla que fa tres anys que es va exposar al públic i que s'estava, des del punt de vista oficial del Govern, modificant d'acord amb les alegacions que s'havien produït en aquells moments, és a dir, ara fa tres anys i mig.

I la segona vegada que vaig preguntar quan es pensava aprovar, finalment, el conseller em diu que la data la determinarà el Consell Executiu en el moment que cregui més oportú —la qual cosa és lògica—, però donat que estàvem a 1 de juliol i que el Consell Executiu va creure bé tornar-lo a aprovar el 16 de juliol, no hauria estat de més que quinze dies abans se'ns hagués pogut dir, als diputats que ho preguntàvem, almenys, que això era imminent. És a dir, quinze dies després va creure oportú el que no ens va poder dir o no ens va voler dir quinze dies abans.

Total, que el 16 de juliol el Consell Executiu torna a analitzar la modificació feta al PEIN i aproven de fer la informació pública, una informació pública que surt en un edicte, una informació pública al DOGC del 17 d'agost, en la qual es fa un termini d'exposició d'un mes, que seria durant tot el mes de setembre; és a dir, que tornem a treure a exposició pública el PEIN quaranta mesos després de la primera informació.

I el que sí que cal és observar un canvi important en l'estratègia del Govern: així com el maig del 89, ja abans, hi van haver nombroses rodes de premsa amb manifestacions públiques del Govern fent gran aldarull en el sentit que anàvem a protegir el 18,3 —en aquells moments; el 20,3 en aquests moments— del

territori de Catalunya, ara es fa amb una absoluta opacitat, amb un absolut silenci. Fixin-se que surt el Decret el mes d'agost —un mes tradicionalment inhàbil— i que no es diu pràcticament res que s'ha aprovat i que es posa a exposició pública; no s'informa els ajuntaments, no s'informa els allegants del maig del 89. És a dir, a aquells que havien presentat alegacions no se'ls diu si han estat contemplades o no han estat contemplades i no se'ls diu que en aquests moments torna a ser exposat al públic perquè puguin tornar a veure si les seves alegacions són contemplades o no. No hi ha publicitat addicional i, en definitiva, surt amb la més absoluta tranquil·litat i discreció. És una maniobra per treure-li importància o per no aixecar tanta polseguera com se va aixecar fa tres anys i mig?

Llavors, des d'aquesta tribuna, jo voldria preguntar a l'Executiu —i suposo que, òbviament, en nom de l'Executiu, sortirà el conseller d'Agricultura, ja que el de Medi Ambient no és ni tan sols a la cambra— quines són les modificacions més significatives que s'han introduït com a conseqüència de les alegacions i com a conseqüència d'una cosa que nosaltres vam reclamar, que era l'informe preceptiu —segons la Llei d'esp

però voldria que se'ns digués quin ha estat el grau d'acceptació d'aquestes propostes.

Voldria també que se'ns digués quin cas s'ha fet a les alegacions presentades pels municipis, pels particulars, per les entitats que van manifestar-se clarament i obertament en aquells moments i, fins i tot, posteriorment. Hi han propostes a posteriori, l'any 89, d'ajuntaments i de particulars, dient que convindria incloure aquest espai, que convindria modificar aquell altre, etcètera.

Voldríem també que se'ns digués quines són les noves modificacions que s'hi introduiran com a conseqüència de la nova exposició al públic. Lògicament, una nova exposició vol dir que hi han noves alegacions; voldríem que se'ns digués quin és el sentit d'aquestes alegacions i quina és la sensibilitat que tindrà el Govern respecte a aquestes alegacions: és a dir, si les alegacions en el sentit que es protegeix massa i es demana desprotecció són mirades amb més atenció per part del Govern, o si, pel contrari, aquelles que demanen un cert grau d'increment de la protecció, en determinats llocs, que sigui ampliació d'espais o que sigui incorporació de nous espais, són els que tindran prioritat per part d'aquest Govern.

I voldríem, evidentment, que se'ns diguessin dues coses molt concretes: quan s'aprovarà definitivament? Perquè, és clar, s'ha acabat la segona exposició. La primera exposició es va acabar el maig del 89, i estàvem aquí, vam estar tres anys i mig en la indefinició que no tirem endavant el PEIN.

Després de la segona exposició, seguirem el mateix camí: tindrem tres anys, quatre anys més sense posar-lo en marxa, o per part del Govern es pensa, realment, fer les modificacions oportunes i aprovar-lo definitivament i, per tant, tirar-lo endavant? I si es tira endavant, evidentment, com es tira endavant? És a dir, existeix un programa de desenvolupament una mica genèric que diu: «En quatre anys farem això», farem un determinat reguitzell d'actuacions, però no se'ns diu ni quins són els mitjans materials, quins són els recursos econòmics que s'utilitzaran per tirar endavant aquest PEIN.

Voldríem que un dels problemes fonamentals que a nosaltres ens preocupa, això de la dispersió administrativa... Penseu que abans el Consell de Protecció a la Natura mateix criticava això, i ara s'ha multiplicat perquè en algun lloc diu que en lloc de dos departaments seran tres: Agricultura, Política Territorial i Medi Ambient, són els tres, i consta en els documents oficials que s'encarregaran del desenvolupament del Pla i quin és realment el paper que jugarà cadascun. Hi ha un decret, el Decret 200, del 25 de setembre del 92, que fa una distribució; no atorga res, aquest, a Política Territorial, però llavors dona un paper extraordinàriament secundari al Departament de Medi Ambient. Llavors, què és el que passa amb la tirada endavant d'aquest Pla? Hi haurà Pla aprovat definitivament enguany? Hi haurà un programa de desenvolupament? Qui el portarà i com es portarà? Voldríem que tot això se'ns clarifiqués.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Senyor president, senyors diputats, bé, començant pel final de la seva pregunta, senyor Gimeno, jo he de dir que en aquest moment crec que l'àmbit, a

través d'aquest Decret, queda molt ben definit, i el que no m'atreiria a dir pas és que el paper de Medi Ambient sigui secundari, atès que nosaltres, doncs, tenim la gestió, però en la planificació hi intervenen directament i és responsabilitat d'ells.

D'altra banda, també li he de dir, i aprofitant l'avinentsa que hi ha aquí el conseller de Medi Ambient, que el treball referent a totes les alegacions i el treball referent a tot el programa del PEIN es porta conjuntament i m'atreiria a dir que amb una gran voluntat de cooperació —fins i tot diria modèlica—, i en el tema de les alegacions, doncs, estem avançant molt ràpidament.

tir que, amb tota seguretat, aquest Pla es pot aprovar aquest any 92 i aquesta és la nostra voluntat.

Una altra pregunta, que s'esdevenia... —no sé, després, en tot cas, vostè em pot repreguntar—, era el tema econòmic, el tema econòmic del Pla. El tema econòmic, evidentment, ve distribuït en diferents partides que... Per exemple, dir-li, doncs, entre foment de pastures, foment de fauna, prevenció d'incendis, lluita contra l'erosió, foment de la producció forestal, tractaments silvícoles, obres d'hidrologia forestal, àrees recreatives, inversions directes en espai del Pla i indemnitzacions, suma —això, en el capítol 6—, suma 675 milions en el que és el PEIN que no són parcs naturals, però tenint en compte que els parcs naturals estan a dintre, si sumem la partida de parcs naturals són 975 milions que van destinats en aquest respecte en aquest capítol. I en el capítol 7, que és el capítol d'ajuts, doncs, hi ha ajuts a la protecció de la fauna, ajuts a reforestacions, ajuts a la prevenció d'incendis i ajuts a les comunitats rurals —aquesta és la partida més important—, que se'n van a 540 milions. També tenim unes partides —donat que saben vostès que qualsevol activitat que es vulgui desenvolupar dintre el Pla d'Espais Naturals, doncs, requereix un estudi d'impacte ambiental—, doncs, també hi ha una partida de 90 milions per ajudar, doncs, a realitzar aquests estudis, perquè entenem, doncs, que el cost no ha de córrer únicament i exclusivament a càrrec del pagès o del propietari que vulgui fer algun equipament, alguna granja, algun camí, etcètera; les obres que es realitzin dintre el Pla.

Per tant, en aquest sentit, aquests són els pressupostos que el nostre Departament té aquest any.

A la vegada, estem preparant un programa, unes mesures d'acompanyament en el tema referent a la política agrària comunitària, perquè entenem que des de Brussel·les, doncs, podem obtenir una bona ajuda. Aquest programa que jo porto aquí, doncs —no sé si procedeix la lectura, perquè és molt extens— també pensem tenir-lo finalitzat abans de final d'any per poder-lo presentar i obtenir les ajudes corresponents.

Senyor president, senyors diputats dono per finalitzada la meua intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Bé, jo diria que tot i que podríem donar una primera visió favorable en el sentit que hi ha un compromís, dit pel Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que el PEIN s'aprovarà l'any 92, jo crec que se'ns ha fet una valoració molt descriptiva, però molt poc crítica, molt poc profunda dels continguts i dels objectius d'aquest PEIN, perquè la relació de les al·legacions amb les variacions que hi ha de conceptes d'increment d'espais, de nous espais, de disminució, d'exclusions, etcètera, en fi, això poden ser dades estadístiques, però el que no se'ns ha dit és què és el que pensen contemplar de tot això? Què és el que pensen contemplar d'aquelles febleses no cobertes pel Consell Executiu —és a dir, pels redactors— i que estaven explicitades pel mateix Consell de Protecció de la Natura.

Se'ns diu que avui s'acaben els treballs, però no se'ns avança —deu ser que no se sap exactament—, però la filosofia de la Comissió aquesta sí que s'hauria de saber. És a dir, si hi ha més de cent propostes d'incrementar o d'incloure nous espais, quantes d'aquestes es poden contemplar o hi ha criteri d'ampliar aquests espais, o no.

Jo li faria, aprofitant això, una sèrie de suggeriments que crec que serien interessants de cara a aclarir una major efectivitat d'aquest PEIN, però primer voldria discutir-li una mica aquest voluntarisme pressupostari que ens ha comentat. I dic voluntarisme perquè ens ha vingut a dir que hi ha més de 1.500 milions específicament destinats per Agricultura, Ramaderia i Pesca al PEIN. Jo li seré encara més generós, perquè jo he contemplat els pressupostos de Medi Natural, Agricultura, i de Patrimoni Natural a Medi Ambient. Per què? Perquè crec que ja que les gestions són conjuntes, i que tothom té competències en això, vull dir, cal valorar-ho globalment;

Ahir pels passadissos parlàvem de la política de protecció que no s'exerceix a les reserves de caça. L'exemple de com funcionen malament les reserves de caça podria ser un exemple per a tenir en compte a l'hora de com no programar noves actuacions de protecció.

No hi ha estudis detallats de quines conseqüències comportarà cada un dels espais. No hi ha cap campanya prevista —almenys no és detectable en aquests pressupostos— dirigida als habitants de les zones rurals afectades, en què realment poguéssim explicar que el PEIN no és un element limitador de les escasses expectatives de desenvolupament que hi han en molts espais, sinó que pot ser, al contrari, un instrument de desenvolupament i de reequilibri territorial, però per això calen —calen— recursos, i aquests recursos que podrien ser de la Direcció General de Promoció i Educació Ambiental, per exemple..., resulta que la Direcció General redueix pressupost respecte al pressupost que tenien l'any passat; per tant, de Medi Ambient, evidentment, no hi han massa garanties que es pugui fer.

Hi ha poca atenció a les zones humides. Pensem que les zones humides no estan només a les capçaleres, sinó que estan també a les desembocadures dels rius. Hi han moltes desembocadures dels rius que estan prou degradades i caldria incrementar la seva protecció o caldria preveure la seva regeneració. Quan dic «regeneració» vol dir que avui no tenen gaire valor perquè estan malmeses, però potser seria un punt interessant perquè les zones humides tenen una especial consideració.

No hi ha cap prioritat, ni es contempla ampliar el Parc nacional d'Aiguestortes. No hi ha cap criteri objectiu de tirar endavant els nous parcs naturals. Cinc parcs naturals que es diu «opcionalment», que «es podran tirar endavant». En funció de què? De si vénen recursos de fora?, de si vénen les coses bé?, de si el vent bufa a favor? És a dir, creiem que s'hauria de planificar com una prioritat.

Creiem que s'ha de presentar un programa anual, no quadriennal, d'actuació del Govern, en què hauria de fixar tots els espais que es pensen tirar endavant en la protecció cada any, el grau d'implicació que es buscarà dels ajuntaments, dels particulars i de les entitats conservacionistes a cada zona per aconseguir una eficàcia en aquesta protecció, els recursos a destinar —que nosaltres diem: «No són 550, haurien de ser un mínim de 1.500, i l'ideal seria un mínim de 2.000 milions de pessetes, cada any»— i que hi hauria d'haver una definició concreta dels beneficis tècnics i financers, perquè això ho marca la Llei d'espais naturals, ho marca l'informe del Consell de Protecció de la Natura i ho marca la lògica. I aquesta lògica no és aquesta, aquest Pla de 365 milions a comunitats rurals, sense especificar més.

I acabo dient que pensem que una eficàcia no és des d'una perfecta coordinació com es diu, sinó des d'una gestió unificada, i una gestió unificada —que reclamem una vegada més—

moment, doncs, hi havia hagut una repoblació d'espècies important que feia que tinguessin diferents tipus de clients, des de caçadors fins a amants de la natura, fins a ornitòlegs, etcètera, que feia que, a part d'uns avantatges indirectes, hi hagués uns avantatges molt directes.

I el que vostè em mencionava quant a la seva zona era que, dissortadament, els trofeus que s'obtenien últimament no tenien una alta puntuació i que, per tant, el que pagaven els caçadors no li significava a vostè un increment tan important per al seu ajuntament. Però bé, això..., jo no m'atreiria a dir que aquest punt signifiqui que les reserves, en aquest cas, no funcionin bé. Jo crec que sí que han funcionat molt bé.

De totes maneres, jo el que sí que demanaria en aquest sentit, no és un vot de confiança, jo crec que no és necessari, però sí que jo els he mencionat que la voluntat del Govern és aprovar el Pla d'espais naturals abans de Nadal, que probablement la inclusió de noves zones, doncs, en l'aprovació d'aquest Pla, no serà possible pel fet que es tindria de tornar a posar a exposició pública, però que una vegada aprovat el Pla, aprovades les resolucions, sí que hi ha una voluntat clara i ferma d'iniciar els expedients d'ampliació en funció d'aquestes demandes.

Aquest és l'esperit i aquesta és la voluntat del Govern de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al següent punt, el dotzè: Interpellació sobre la política de residus industrials, que formularà el diputat senyor Rafael Madueño, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de residus industrials

El Sr. MADUEÑO: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, aviat farà tres anys del conflicte més greu que vam patir a Catalunya, que és el conflicte provocat pel Pla de residus industrials. Conflicte que no ens pot fer oblidar l'origen que tenia, i és el greu problema que pateix Catalunya per la gran producció de residus industrials, que té 4 milions de tones anuals que es produeixen, dels quals 2 milions, aproximadament, són residus tòxics i perillosos, i dels quals, pràcticament, només es tracten o eliminen, segons les últimes dades que tenim, aproximadament, entre el 20 i el 30%. Què passa amb les 2.800.000 tones, el 80% dels residus industrials restants, que no es tracten? Poden anar vostès al Besòs, al Llobregat, poden anar vostès per la resta del territori i veure escampats els residus industrials, perquè per desgràcia, després de dotze anys de Govern de la Generalitat, ara ens trobem pràcticament on estàvem a l'inici. I aquest és un gravíssim problema

De la resta ni s'ha assabentat, que és la que li correspon a vostè, que és la de la responsabilitat de governar, i és evident que si vostè no assumeix la responsabilitat de Govern com a conseller, a qui li hem de demanar responsabilitat de la tasca de govern? Perquè per sobre de vostè en els temes mediambientals no queda ningú, només el president de la Generalitat. Li haurem de demanar a ell què s'ha de fer a la tasca d'obra de govern o a vostè? Perquè amb les declaracions i amb la crítica hi estem d'acord; amb les solucions i amb les resolucions d'aplicar-la no estem d'acord.

I vostè em diu: «És que vostè proposa fer moltes instal·lacions.» Escolti, és que vostès han pressupostat durant sis anys –vostès, no nosaltres– un munt d'instal·lacions i no n'han fet ni una, ni una. Escolti, jo li demanaria com a mínim si està disposat a fer-ne una, no vostè; és que vostè és el responsable de Govern, la fórmula, ja la buscarem, compartida, concertada, amb les administracions locals..., però vostè és el responsable que això no passi, perquè el contrari és tenir distret el personal amb discursos de tractament en origen, de tractament preventiu, de valorització del residu, etcètera, etcètera, que jo hi estic plenament d'acord, perquè ho hem reclamat en aquesta tribuna i vostès ho negaven; en canvi, mentrestant, els residus van als rius i van al territori. Què hem de fer amb aquests residus, senyor conseller? Continuar com fins ara?

I vostè ha dit una cosa que a mi em deixa astorat. Una de dues: o vostè no comparteix la política que segueix el Govern o vostè no sé què fa, perquè em diu: «És que aquests volums de residus que vostè anuncia són incerts.» Jo he agafat les dades que proporciona la Junta de Residus, que presideix en aquests moments –si no m'equivoco– vostè, i allà, en aquelles dades, es deia que es produïen a Catalunya 4.000.000 de tones de residus industrials a Catalunya l'any 90 –són certes o incertes aquestes dades?– i de les quals deia que 1.700.000 tones, senyor conseller, per tant més del 15%, eren tòxiques i perilloses –que ara vostès diuen «especials», i estic disposat a acceptar-li «especials»–, perilloses, senyor conseller, per tant, que han de tenir un tractament correcte.

I vostè, és clar, té dues maneres d'enfocar els temes ambientals. Pel que fa a l'aigua, vostè fa una política d'obra, fa una política de fer depuradores, que és necessari –tard, però van arribant–, però fa una obra, i diu: «Per als residus, no!» –per als residus, no. Que són diferents els residus líquids industrials de les aigües residuals urbanes? No s'han de tractar aquestes aigües residuals? No s'han de fer plantes físico-químiques? Digui-ho aquí clarament: el Govern de Convergència i Unió està en contra que es

tera, això tampoc és cert. Pensi que a part de les 74 depuradores que només entre el 92 i el 93 s'estan tirant endavant, el que sí que vostè no compta és tota aquesta sensibilitat que s'està introduint en el camp de les indústries de cara a depurar els seus afluents, de cara a modificar també els seus residus, i això ve, senyor Madueño, i això és lent, ve per convenis que s'estan portant a terme amb els sectors industrials; ve per plans de descontaminació gradual, no sols de descontaminació gradual de les aigües, sinó com una extensió del que és el pla de descontaminació gradual de la Llei d'aigües, plans de descontaminació gradual des del punt de vista de residus.

I això ve que les indústries no poden de la nit al dia canviar un procés a procés net i no poden fer certes inversions en un cert moment. I nosaltres donem ajut per a això, però fins i tot, fins i tot donant ajut succeeix que el màxim ajut que nosaltres podem donar —i està marcat per la Comunitat Europea— és del 15%, ara sembla que potser l'ampliaran al 20%, etcètera, però el problema que tenen moltes indústries és que posar el 80%, en aquest moment, no poden. Aleshores, del que es tracta i el que estem fent és anar creant aquestes possibilitats que en un termini, en dos, tres anys, es vagi modificant tota aquesta cultura i tots aquests processos contaminador. Jo el que li prego, senyor Madueño, que tingui confiança que si —com diu vostè i jo ho dic també— els objectius que estem portant a terme... —almenys, com vostè diu a la premsa, perquè a la premsa..., no ho diem a la premsa perquè sí—, els objectius que tenim són correctes, són de progrés, són, a més, coincidents amb els que vostè té, que també fa anys... —i dic «també» perquè jo també fa anys, en el camp del medi ambient—, aleshores, escolti'm!, tingui cofiança, ajudin-nos perquè això sigui possible, però tingui en compte que governar també té la servitud del moment, del temps i del marc econòmic en què ens movem.

Jo penso, senyor Madueño, que la línia quant a residus industrials està establerta, que ens cal una llei marc que no distingeixi entre residus urbans i industrials, perquè estan molt relacionats. Què és una pila? És un residu urbà?, és un residu industrial? Què és un plàstic? Etcètera, etcètera. Aquesta és tota una sèrie d'interrelacions que convé no separar i que, per això, no hi ha dubte que ens fa falta aquest complement legislatiu i que ens fa falta aquest temps perquè vagi fent solatge tota la política que s'està portant a terme.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al punt tretzè de l'ordre del dia, que és la interpe·llació sobre la política en matèria farmacèutica, que formularà el diputat senyor Reguant, que té la paraula.

caments que cal seleccionar —que ara ho veurem— i altres que seran exclosos en la seva totalitat o parcialment. Això ho determina l'Estat i el concepte *princeps* de per què ho determina l'Estat diu: «*porque cuya financiación no se estime necesaria*». És clar, aquí, immediatament, a tots els cridarà l'atenció —a tots els presents, a la minoria present— quins són els criteris que afavoreixen l'afirmació restrictiva, és a dir *cuya financiación no se estime necesaria*. Bé, quin suport té?, quins criteris són aquests, no? I quins són els criteris de necessitat respecte a medicaments necessaris, uns sí i altres no? Perquè en qualsevol cas, si això fos així, ha tingut anys i panys, dotze anys que està en el Govern, per poder-lo estructurar i planificar bé i no agafar-nos aquí, ara, de sorpresa, amb aquesta situació.

Per actualitzar la llista de medicaments que es consideren de primera elecció en el tractament de malalties cròniques i greus cal modificar els annexos del Reial decret 945/1978, del 14 d'abril. Molt bé, doncs això, vist d'aquesta manera, resulta que a partir de desembre, amb tota possibilitat a primers d'any, resulta que les especialitats adscrites com a símptomes menors en l'article segon ja no seran finançades per la Seguretat Social. I quines són aquestes? Diguem-ne algunes: els antigripals, els antiàcids, els antiinfecciosos intestinals, els preparats enzimàtics, els antiastènics, etcètera; una sèrie de medicaments de gran ús —de gran ús— per la població, que la impactarà de manera seriosa, que li aprimarà la seva capacitat salarial adquisitiva i per sorpresa —el moment de sorpresa.

Seguint en aquesta línia ens trobem també que l'article 3.3.1 diu: «A igual composició qualitativa i quantitativa i a igual fórmula farmacèutica, només finançarem aquells preparats amb un preu més baix.» Això ens sembla absolutament lògic, i és d'aquells aspectes que hi estaríem d'acord, però, és clar, perquè hi puguem estar d'acord des d'aquí, allò lògic i més normal seria que des d'aquí arbitressin aquelles mesures que podrien regular aquesta necessària adequació del consum de fàrmacs a la Comunitat Econòmica Europea, i que no ens vingui imposat perquè no tenim competències i, a més, hem de pagar els costos del conflicte que pugui generar i del desajustament i la imprevisió que el Govern, aquesta vegada, una vegada més, ha demostrat quina és la seva sensibilitat respecte al país.

Al punt 3.3 hem d'estar també d'acord amb les queixes que manifesta la indústria farmacèutica quan diu: «Les especialitats ja registrades» —fixin-s'hi bé— «i incloses en el finançament de la Seguretat Social podran ésser retirades prèvia explicació de motivacions.» Doncs bé, està bé: d'alguna manera la indústria, durant una sèrie d'anys, ha fet la seva planificació de fabricació, ha fet els seus estudis analítics, la seva investigació i ha tret, d'acord amb les normes que legalitzaven o posaven en activitat determinats medicaments, aquells que ha estimat i que li han autoritzat posar en el mercat. I de cop i volta i una vegada a l

Tot això no s'ha fet i, per tant, la conclusió d'aquesta intervenció, en primer terme, senyor conseller, és que li pregaríem que ens informés, ja que vostè sé que hi és, en aquesta interterritorial, de manera molt minoritària. També quin és el seu posicionament, el del seu Govern, el que vostè representa, i també a veure de quina manera, malgrat tot, tindríem una certa capacitat de poder reaccionar des del país, a fi i efecte de fer la cosa positiva: ajudar que fos més permeable, i la negativa —que també entenem que hi és—, intentar combatre-la en la mesura que pugui.

El fons de la qüestió, per això, rau que altra vegada, altra vegada —i sé que sona tòpic, sé que sona tòpic—, ja, perquè l'Estat està configurat així, perquè la legalitat que ens toca viure és aquesta —i cal assumir-ho—, la institució de l'Estat pren una mesura, a mi em sembla que molt en solitari, que afecta la població de manera greu, i a nosaltres ens toca, per la manca de competències, una certa indefensió, i la tindrem d'assumir, em fa molt l'efecte.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Honorable president, senyores i senyors diputats, per contestar aquesta interpellació, primer voldria explicar una mica, perquè s'entengui, en quin marc de despesa farmacèutica ens movem. El Servei Català de la Salut es mou en un marc de despesa farmacèutica creixent i, a més de creixent, en expansió contínua, atès que el mercat farmacèutic té un caràcter marcadament dinàmic, tant pels canvis en els hàbits de prescripció com per la seva constant introducció de nous medicaments, que substitueixen els anteriors, que normalment —els anteriors— tenen menys cost.

Si nosaltres estudiem l'evolució de la despesa, tenint en compte, com a referència, l'any 1981, és a dir, l'any en què es van fer efectives les transferències en matèria de sanitat, s'observa que, d'una despesa de 19.613 milions de pessetes el 1981 s'ha passat a una despesa de 80.015 milions de pessetes el 1991. En deu anys, s'ha experimentat un increment de 308%. Si el que s'examina és l'evolució de la despesa a càrrec de la població activa i de la dels pensionistes, es detecta que l'atribuïble als actius el 1991 no va arribar a triplicar la despesa que es va donar en el 81, mentre que en el cas dels pensionistes és cinc vegades superior. I, per altra banda, mentre que la despesa dels pensionistes suposava el 57,1% del total el 1981, ara ha representat el 70,65% de la despesa total al cap de deu anys.

grans, a molts municipis grans també se'ls treu competències sense que ells ho hagin decidit: temes de mancomunació d'escombradors, tema de recollida d'escombraries, temes de serveis socials..., que hi ha una decisió per dalt i els municipis perden la competència.

Per tant, això no és la política socialista. Els socialistes estem d'acord amb fusió voluntària i amb mancomunació voluntària de serveis, però no una política d'imposició. I el Govern de la Generalitat, en l'aspecte concret de la segregació de municipis, també utilitza una política contra l'autonomia municipal. En la interpellació del senyor Morera es plantejava el cas de Torroella de Montgrí; el cas de Torroella de Montgrí, en què hi ha un nucli, que és l'Estartit, que es vol segregar, doncs, resulta que el Govern de la Generalitat ha tramitat el procés de segregació en contra de la voluntat municipal. És a dir, de fet, és la Generalitat qui tramita el procés i l'ajuntament hi està en contra; és a dir, contra la voluntat municipal la Generalitat, de fet, està tramitant aquest procés de segregació. I ara ens trobarem amb un altre problema: aquesta setmana hi ha hagut l'acord del ple de Torroella de Montgrí, amb el Grup de Convergència i Unió votant-hi a favor, d'iniciar ells també un expedient de segregació. Ara ens trobarem amb dos expedients de segregació que correran paral·lelament.

És a dir, la Generalitat, també en la política de segregacions, porta una política d'antiautonomia municipal, no respecta el criteri dels municipis. I això provoca —i ho deia el diputat senyor Morera— una situació difícil per als alcaldes. Hi ha molts alcaldes a Catalunya que pateixen una pressió popular de determinats sectors i a sobre una pressió del Govern de la Generalitat, que els diu: «Oh, si no ho tramiteu vosaltres, ja ho tramitaré jo.» Doncs, això no és possible. Jo crec que les polítiques de segregacions, que nosaltres no en som partidaris, però si n'hi ha alguna que s'ha de tirar endavant ha de ser amb l'acord de les parts i, per tant, també, amb l'acord de la part més important, que és la part municipal.

Jo ja voldria acabar la meua intervenció per centrar-me una mica en la qüestió de la moció en concret. Nosaltres veiem la bona intenció de la interpellació del diputat senyor Morera i de la moció que presenta. És a dir, la política que actualment s'aplica no és correcta; d'acord, amb això estic d'acord, la política que actualment s'aplica no és correcta. Cal modificar la política, hi estem d'acord. Però nosaltres pensem que la modificació ha de ser més profunda, és modificació de totes les lleis. Ara, en la moció hi ha una certa ambigüitat, perquè no sabem si el Grup d'Esquerra Republicana el que vol és afavorir la segregació en determinats casos o una política de fusió, perquè hi ha dues mocions, que una afavoreix les fusions i una altra planteja que és que cal alterar la política de segregacions. I per això nosaltres no podem votar a favor d'aquest tema perquè té una certa ambigüitat. Nosaltres som clarament partidaris d'una política d'estímul de les fusions de municipis.

